

[Maisted]

ældre og syge mennesker, så ethvert menneske i Danmark kunne forstå, at der skulle gribes ind. Men man følte, at det var et overgreb mod den fri forhandlingsret.

Jeg forstår også godt, at man kunne have den fornemmelse, men kendsgerningen var jo, at man havde valgt en ganske bestemt procedure arbejdsmarkedets parter imellem, og derfor var forløbet, som det var, og folketinget måtte tage en beslutning om et indgreb. Der var altså ikke tale om, at der var sket et overgreb mod den frie forhandlingsret; fagforeningerne havde selv sørget for, at det ikke kom på tale. Men der var tale om, at folketinget var forpligtet til at gribe ind for at få samfundet til at fungere.

Så er det selvfølgelig beklageligt, at regeringspartierne ikke kan overtale det radikale venstre til at føre en mere fornuftig økonomisk politik, sådan at vi kunne komme ud af problemerne, så vi ikke får den stigende gældsætning og vi ikke får den stigende udlandsgæld, som med garanti betyder, at det, man forstår ved frie forhandlinger her i det danske samfund, vil være bødlyst i mange, mange år. For der er overhovedet ikke råd til frie forhandlinger, når man efter befolkningens opfattelse blot kan øge lønningerne og tage fra produktionsapparatet og tage fra de rige og så øge lønmodtagernes andel. For lønmodtagernes andel er jo, som jeg tidligere har påvist, langt den største andel af det overskud, der skabes her i samfundet.

Af andre vigtige begivenheder i den forløbne samling har der så været det udenrigspolitiske, hvor regeringen har måttet danse efter socialisternes fløjte og har måttet føre en sikkerhedspolitik, der har været dirigeret af kommunistiske partier som SF og VS. Det var de samme partier, som viste foragt for folkestyret, da vi havde demonstrationerne i forbindelse med overenskomstforhandlingerne, hvor SF klart tilkendegav, at man ikke overholdt og ikke ønskede at overholde grundlovens § 34, og hvor et af deres folketingsmedlemmer endog demonstrerede det klart og tydeligt i Danmarks Radio og TV. Det gør det jo så meget mere sørgeligt, at Danmarks største parti kunne drømme om at lave en fælles politik med et parti, der klart og tydeligt har demonstreret, at de er antidemokratiske, at de er antiparlamentariske, ikke agter at følge spillereglerne, undtagen når det passer ind i deres kram, som vi har set

det her, hvor de har fået nogle lovforslag udskudt i 12 søgnedage. Så vil de gerne bruge grundloven; det er bare § 41 i stedet for § 34. Det kan ikke være rigtigt, at Danmark skal komme så langt ud, at socialdemokratiet kunne tænke sig at styre dette land ved hjælp af kommunistiske stemmer, som ikke har noget tilovers for demokratiske spilleregler.

Den udenrigspolitiske situation er af nogenlunde samme karat. Her må regeringen finde sig i, at socialdemokratiet benytter sig af disse kommunistiske stemmer til at få gennemført en ejendommelig sikkerhedspolitik, hvor vores troværdighed i forhold til NATO bliver undergravet dag for dag, og hvor man må forvente at opnå, at man reelt ikke er et fuldgyldigt medlem af NATO, hvis man går tilstrækkelig vidt. Der er ingen, der gider høre på, hvad Danmark mener om noget som helst i den sammenhæng.

Den tredje væsentlige ting, som efter min mening er sket i denne samling, er demonstrationen af Danmarks Radio og TV som den magtfaktor, det faktisk er. Jeg vil vove at påstå, at det for tiden er den største politiske magtfaktor i Danmark. Bare for at tage nogle eksempler kan jeg nævne, at man hængte nationalbankdirektøren ud ved at give urigtige oplysninger, man lavede antidemokratiske demonstrationer i TV ved ikke at referere Reagans tale i Strasbourg på en fair måde, man lavede såkaldt opsøgende journalistik over for den tidligere TV-A chef Rubin, der offentligt udtalte, at han følte sig manipuleret, og sagde, at hvis det var opsøgende journalistisk arbejde, så foretrak han refererende. For ikke at tale om, at man præsenterede befolkningen for en sort skærm på trods af folketingets flertalsbeslutning, en ejendommelig holdning, som oven i købet blev støttet af radiorådets formand, som godt kunne forstå, at man reagerede på en sådan måde.

Det er betænkeligt, det er fuldstændig forrykt, at man i et land som Danmark, der er et demokratisk land, ikke har en fri nyhedsformidling, altså ikke har fri TV-dækning af andre synspunkter end dem, der passer de journalister, der hver aften kan meddele fra TV, at »det er, hvad vi har valgt at sende og vise den danske befolkning«. Det er landets monopol, og det er altså dem, der bestemmer, hvad folk skal se.

Det kunne jo være flintrende ligegyldigt, hvis det ikke var, fordi det havde en altafgø-